

JUHÁSZ ATTILA

kötő-szavak

józanná részegülni
s mind szomjasabban

és hinni újra hinni még
vannak szavak
s szerelmes rátalálás

talán tudod már
a pillanat sosem lehet kész
a mindent átölelni
de annál teljesebb így

a megpihent tekintet
úgy enged útra aztán
hogyan mégis általad keresné
ki tudja meddig élő életét

figyeld kicsit még
csönd-visszhangokkal áldott
szívhangjaid

ne még / egylélegzet

ne hasonlítsd még semmihez
a vihart s átható zenéjét
élvezze önnön tombolását
a szétszakadt időben

az ég tán azt se tudta
így küld nekünk is biztatást
s könnyű erő fogant a hangzavarban
szabadságízlelő öröm
lélegzet
s boldog kiáltásunk

a hozzáértők
újabb s újabb vihart jeleznek
nagy áradást
talán most Síva készülődik
megrengető nagy tombolásra

talán a tízkarú mégis
 ölelni fog most
 s teremti végül új világunk
 talán ott állok majd
 s kiáltozom akár hitét veszített apostol
 őszinteségig józanodva
 talán én könnyezem majd
 az áldó áradást

s tán egy szavunk se jut
 a türelmetlenné vált perc-időben
 de van teremtő
 saját időnk
 s maradhat végtelen miénk
 míg önmagunknál is
 együtt erősebbek vagyunk

tisztaság

lassú sodorban
 végigsimít a tükrön
 a mély virága

lebegésbe kapaszkodsz
 a tiszta áradatban

már rég nem is te vagy te

Belső terek

A mintázatlan
 kistányér porcelánján
 feketeszőlő
 hamvazza csillogását.
 Borospohárban érik

néhány szem málna íze.
 Redőnyök fénye hinti
 a nyári alkonyt
 lélegzetektől hangos
 csendéletünkre.